

בהפסקה: כדורגל — כל רגע פנאי מנוצל לאימונים. לקבוצה יש הרבה משחקים נגד קבוצות מתחרות, ויש לדאוג שה"שחקנים" יהיו על הגובה. שלמה מצטיין היום: העלסתו נחושה. מחר יצא למכור עתונים ולצביר את הכסף.

קייטנה בבית הספר, תחכמוני: הכל מציינים ציורים סוריאליסטיים. שלמה שקוע בחלומות-בהקיץ. החלום — נעלי כדורגל. השעור אינו מעניין. עולה בלבו של שלמה בן היל, רעיון מושיע — הוא ירויח כסף!

ש-ל-מ-ה ל-ש-ל-מ-ה ש-ר-ע-ב-י

לך נעלים? "לוחש השטן, "הנה עוגות, הנה גלידה." אבל שלמה הוא גיבור ואיזה גבור? הכובש את יצרו. מאמציו קודש הם לאידיאל הגדול — נעלי כדורגל.

וחסכנות עם שקדנות יביאוך אל המטרה. ביחוד אחרי שנכנסו לקולנוע, וראינו יומן, ושם — משחק כדורגל. יא! זה היה משחק. היומן היה קצת ישן, והראה את נבחרת (איזו נבחרת, שלמה?) כן, משחקת נגד (נגד מי, שלמה?). בן, וזה היה נהדר.

מילם ליום מתרבים חסכונותיו של שלמה. האיש בועיר אנפין, נעשה בעל הון בועיר אנפין. אהה, יודעים אנו כי במדינה זאת שלנו אין אדם רשאי לעשות בכספו ככל אות נפשו, אבל נעלי כדורגל, תודה לאל, עוד אינם זקוקים לרשיון מיוחד מאת המפקח על הספורט (האין עוד משרד כזה?).

שלמה נכנס לחנות, בלויית ראש קבוצת "מצדה", מר שלמה מורי (בן 8), שהוא המומחה לטיב ולמדה. והדמעות שעמדו בעיני שלמה מורי בשעה "ייצאו שני השלמה מן החנות, האם היו משמחה או מקנאה?

השכונה כולה רעשה. אבל שלמה שרעבי מיהר לחפש את יחיאל, זה החייב לו כעת שילינג, דמי ההתערבות. בשילינג זה יקנה שלמה גרביים. יעתה, השמעתם את קול המהומה? שלמה שרעבי חקע גול.

פגשתי את שלמה לראשונה בככר ב' נובמבר, והוא מוכר עתוני ערב. לשון דיבורו והתנהגותו לא היו של מוכר עתונים רגיל, ובאמת התברר כי אין זה מקצועו של שלמה. הקאריירה העתונאית שלו נמשכה רק שני ימים. ואין פה ספור זועות על רעב ומהלומות. יש פה ספור על חלום חיים שהתגשם.

שלמה שרעבי, בן 7 (לאורך ימים) הוא ספורטאי מפורסם. הוא המקשר השמאלי של קבוצת "מצדה" בכרם. וקבוצת "מצדה" היא קבוצה הראויה להתכבד בה, אלא שחבריה עוד לא הספיקו לצמוח די, וקשה להם למצא קבוצה אחרת שיוכלו להתמודד איתה.

אבל כשהיו להם הנעלים — מי יודע? אפשר תיכנס קבוצתם לליגה ביום מן הימים. ואולי גם תגיע למשחקי גמר. ואולי — יה רבון עלאם — עולים הם גם לזכות בגביע.

יש להם, לאנשי "מצדה", כבר גופיות ומכנסי התעמלות. זאת אומרת: כמעט שיש. זה תלוי במספר העתונים שהם מצליחים למכור. גופיות ומכנסים עושים קבוצה, אבל את הכדורגל עושות הנעלים.

הלך שלמה וסחר. כרוקפלו בשעתו גם הוא לא בז לקטנות. רוחתם קטנים הם הממלאים את הכיסים, ובינתיים, עת היה יושב בקייטנה (זאת שבבית הספר, "תחכמוני") עם שאר הילדים, היה שוקע בחלומות על הנעלים, על היום הגדול בו יורח על המגרש והוא נעול נעלים.

העיר מלאה פתוי לאיש בעל הון. מכל פנה ועבר אורב השטן. "למה

אדה חיים! שלמה שרעבי התפלח לקולנוע. הוא איננו רוצה לראות את סרט האהבה היפה. זה לא מענין אותו. הוא רק בא לקחות ביומן הספורט. יא אללה! איזה מישחק, אילוידעו מה ערכן של הנעלים שהם נועלים! לו היה לו זוג כאלה...

עוד פרומה ועוד פרומה. אשרי המחכה ומגיע; אשרי השואף ומתאמץ. 'בוא ימו!

